

ster Menrad, da han havde faaet udstedt den konglige Anordning af 2den Oktober 1862. Det forelagte lille Lovforslag om Dftringen til Kirkebetjentene blev ikke til Bod paa Grund af, at der var Uenighed om, hvorvidt den hele Anordning burde optages i Loven eller ikke. Som Følge deraf bestaar der for Tiden en ganske forunderlig Ordning, idet Loven af 1855 bestemmer, at Sognebaandslojerne skulle offeres til den af dem valgte Præsts Kirkebetjent, men Anordningen har tilladt dem at benytte deres eget Sogns Kirke og Kirkebetjent, og de altsaa uagtet de benytte ham, ere pligtige til at offer til det fremmede Sogns Kirkebetjent, som de maasse slet ikke komme i Forbindelse med. Denne Ordning er, som sagt, en Følge af den tidligere Uenighed mellem Regjeringen og Thingene, men den er nu her foreslaaet fjernet, om end ikke ganske som i det oprindelige Lovforslag, idet vi have ment, at der burde gives Sognebaandslojerne i denne Henseende den samme Frihed som overfor deres egen Præst, saa at, ligesom de kunne vælge mellem Landets beklædte Præster, skulle de ogsaa kunne vælge mellem dem, der ere ansatte til at udføre Kirkesangertjenesten ved de forskjellige kirkelige Handlinger, og at de som Følge deraf kunne erlægge Offer og Accidenter til ham, naturligvis med Forbehold af den Ret, som tilkommer dem, der have siddet i Embede før 1855. Etgeledes have vi ment, at god Orden krævede, at der skulde gives Underretning om, hvem de ved saadanne Leiligheder havde valgt til Kirkesanger, ligesom Sognepræsten jo ogsaa faar Underretning om, hvem de have valgt til Præst. S. S. 11 have vi foreslaaet tilføjet en Bestemmelse om den Orden, der skal overholdes i de gudelige Forsamlinger i Kirken, idet vi ligesom Lovforslaget have villet gjøre Præsten ansvarlig for Ordens Overholdelse i Kirken. Skal Præsten vere ansvarlig, maa han ogsaa kunne paase, baade hvem der tager Ordet, og hvorledes det føres, og derfor have vi anset det for nødvendigt, at man maatte indhente Tilladelse hos ham for at faae Ordet i Kirken, og at han kunde sætte Betingelser derved. Vi have ikke kunnet finde det rigtigst at gaa saa vidt, at man i Gr. ikke strax under selve Bibellæsningen eller Sligt skulde have Ret til

at gjøre Spørgsmaal til Præsten. Det vilde ofte være saa, at en eller anden Dplysning kunde ønskes fra Menighedens Side, og at det maatte ligge i Præstens Interesse, at man strax fremkom dermed. Men paa den anden Side have vi ikke troet, at Præsten altid skulde finde sig i, at man først i Kirken begjærede hans Tilladelse til at tage Ordet. Bort Forslag gaa ud paa, at Ordenen bedst fremmes, naar de, der ville tale i Kirken, i Forveien er hverne Tilladelse hos Præsten, og at en Undtagelse deraf kun kan gives af Præsten. Den Ulempe, der kunde følge deraf, tro vi ikke har Betydning overfor den Sikkerhed, der er for, at Alt kan gaa ordentlig og sammelig, og at Præsten virkelig kan vere Ansvar for følge Paragrafen. Til Slutning have vi i S. 13 foreslaaet optaget Bestemmelser, hvorved der gjøres visse Undtagelser med Hensyn til saadanne Kirker som dem i Hospitalet, i Straffeanstalter osv. Disse skulle undtages fra en Del af disse Bestemmelser, hvortil vi om andre have ment, at de kunne anvendes paa nogle af Kirkerne. Uagaende de her nævnte Forslag har der været dels Flertal dels Enstemmighed i Udvalget, derimod er det fillet om Det Underændringsforslag, som indeholde dels mindre væsentlige Forslag, dels ogsaa Forslag af temmelig indgribende Betydning. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om dem, inden de ærede Forslagsstillere have haft Leilighed til at begrunde dem; men jeg skal kun sige, at nogle af dem, som ærede Medlemmer ville se, ere temmelig indgribende, saa indgribende, at nogle Medlemmer af Udvalget maa ønske, at de øvrige Bestemmelser, hvor megen Pris de end ellers sætte paa dem, ikke komme ud i en saadan Forbindelse, men at Loven da bliver henlagt til andre og forhaabentlig bedre Tider.

Sover Møller. Jeg skal foreløbig ikke gaa ind paa Lovens Indhold, men indfænte mig til at anbefale de Underændringsforslag, der ere stillede af to Medlemmer af Udvalget tilligemed mig, nemlig Forslagene under Nr. 3, 4, 5, 6, 10 og 16. Det vil ses, at disse Underændringsforslag i sig selv ikke have nogen saabelst Betydning med Hensyn til Lovens Hoved-